

Biztató jelek

„Minden szervem óra, mely csillagokhoz igazítva jár”

Ismerős úr a csúszdán című új publicisztikai gyűjteményem bemutatójára április 9-én eljött a királyi tévé, az első csatorna, hogy interjút készítsen velem. „Mi ütött magukba? – kérdeztem –, az utolsó négy évben egyetlen kulturális cselekedetemet sem méltatták figyelemre. Csak nem történt valami Magyarországon az utolsó napokban?” Zavartan motyogtak valamit válasz helyett. Nekem meg eszembe jutott, hogy vasárnap a választás közvetítését levezénylő Betlen János fél tíz felé elkezdett látványosan drukkolni azért, hogy a szabad demokraták elérjék az öt százalékot; még valami MIÉP-nek címzett ironikus megjegyzést is kibocsátott lelke kalitkájából. Ekkor döbentem rá arra, hogy az ellenzék alighanem megnyeri a választásokat. Ugyanis Betlen elmondhatja József Attilával, hogy „minden szervem óra, mely csillagokhoz igazítva jár”, csak éppen az ő csillagai nem a távoli égen, hanem a közeli hivatali székekben tündökölnek. Betlen tehát fél tíz felé boldoggá tett azzal, hogy Fidesz-vereséget valószínűsítő jeleket kezdett leadni. Két nappal később pedig megjelent a tévéstáb annak a könyvnek a bemutatóján, amely egyebek közt Orbánkövérszajer úr, továbbá a Simpergerek findszacsesein dühöng és mulat.

A könyvbemutató után este meghallgattam, ugyancsak a királyi tévé jóvoltából, a miniszterelnök szónoklatát a Testnevelési Főiskolán. El kell ismernem, hogy ez a tévé roppant rugalmas intézmény: egy pillanat alatt helyet szorított műsorában a be sem tervezett kampányeseménynek. Óriási tömeg gyűlt össze előzetes rendőri engedély nélkül. Nem is kellett rá engedély a rendőrség szerint, hiszen a főiskola falai által körülhatárolt területen zajlott a rendezvény. Igaz, hogy az egész környéken megbénult a forgá-

lom, mert tízezrek lepték el az Alkotás utcát és környékét, ahol falak által be nem kerített hangszórók harsogták a miniszterelnök igéit, de a Fidesz-korszak végén nem csodálkozhatunk azon, hogy a körülhatárolt terület fogalmát a hatalom kívánságára a rendőrség rugalmasan kezeli.

A miniszterelnök szerint a jelenlegi ellenzék hatalomra kerülve kiárusítaná hazánkat a nagyítókének meg a pénztökének. Így mondta valahogy, pedig nem is

*Indulatai csak
tehetetlenségét
dokumentálják.
Mégis nehéz elviselni
őket, pedig mögöttük
tetten érhető
a kudarc okozta
szorongás.
Az erőviszonyok
rágalmakkal
és rémhírekkel
nem változtathatók meg.*

volt vicces kedvében. Úgy látam, hogy egy tetemes úr közepén ágal. Az úrnek határozottan Csurka-formája volt. A miniszterelnök úr számára tágasnak bizonyult, ezért fűgén izgett-mozgott benne. Gyűnnek az idegenek nagy zsíros pénztárcákkal, mondta, gyűnnek a bűnözők meg a kábítószer-fogyasztók, gyűn a bajszos Bokros, pfuj, pfuj, és akkor jaj Széchenyinek! Azt már kiderítették az Orbán-korszak filmszakemberei, hogy az öngyilkos Széchenyit valójában megölték, de a miniszterelnök azt is kinyomozta, hogy ki a gyilkos. Bokros Lajos a gyilkos, megvonta Széchenyitől az ingyenes fogkeze-

lést, majd bajszára tűzte a brutális foghúzástól kábult államférfit. Vége a Széchenyi-tervnek, gyűn a Bokros-csomag.

„Nem jó. Pfuj. Indiánokat olvasni tanítana. Nagy fekete niggerek köllenek neki. Hah. Tizenhat órát güriznének naponta. Segít ség” – így jellemezte Ginsberg 1956 januárjában a hidegháború megszállottainak primitív antikomunizmusát. Ginsberg szatírája pontosan ábrázolja a mi miniszterelnökünk gondolkodásmódját és dikcióját.

Ez a beszéd a Fidesz mélyrepülésének újabb állomása. Azt már hallottuk Orbán Viktortól, hogy aki nem ért egyet az ő politikájával, az nemzetellenes vagy hazaáruló. De azt most mondja először, hogy az ellenzék nem önző érdekei vezérlik, hanem élvezetből vagy gonosz ösztöneinek parancsára, sátáni sugallatra munkálkodik a magyarság pusztulásán. Az ellenzék rejtelmes okból kábítószer-fogyasztásra akarja nevelni a fiatalágot. Csakis azért ad majd egy hónapnyi ráadásellátmányt a nyugdíjasoknak, hogy ezek ki bírják fizetni megnövekedett gázszámlájukat. „Megölte apját-anyját, hogy részt vehessen az árvák vacsoráján” – ez a börtönvicc azokat vette célba, akik titkolták, hogy miért ülnek. A miniszterelnök úr körülbelül így beszél az ellenzékéről, de nem viccből, hanem gyűlölködve.

Indulatai csak tehetetlenségét dokumentálják. Mégis nehéz elviselni őket, pedig mögöttük tetten érhető a kudarc okozta szorongás. A számokban kifejeződő erőviszonyok rágalmakkal és rémhírekkel nem változtathatók meg. Ennek tudata tovább növeli az esztelen dühöt. Így hát arra számíthatunk, hogy jövő vasárnapig légiónyivá sokasodnak a biztató jelek.

Eörsi István